

ikke. Det vilde jo stille sig en hel Del anderledes, dersom det endda var alle Faktorer, der bleve enige om, at nu var det bedst at holde op med Forsøgene paa at faae en ordentlig Finantslov, skjøndt jeg vilde finde selv dette at være lidet overensstemmende med Grundlovens rette Mening. Men at det skulde bero paa et Skjøn af den høje Regering alene, om disse Forsøg skulle standses eller fortsættes, det forekommer mig som sagt at være lidet naturligt og stemmende med Grundloven. Det kan jo ikke undgaas, at der i ethvert Skjøn kan komme nogen Vilkaarlighed, og det kan jo heller ingenlunde undgaas, at det Skjøn, der fældes af en af Deltagerne i Lovgivningsmagten, maatte kan blive underkjennt af andre Deltagere i samme. Naar jeg fremdeles søgte at vise, at det særlig maatte anses for at være lidet stemmende med Grundlovens Forderung om, at der først og fornemlig som det Principale skal tilveiebringes et detailleret Grundlag for Førelsen af hele Stats-husholdningen — at det maatte anses lidet stemmende dermed iftedet derfor at tilveiebringe en midlertidig Finantslov, som kan i vage Udtryk give en Bemyndigelse til en foreløbig Afholdelse af de nødvendige løbende Udgifter, saa sagde min ærede Sidemand, at jeg derved kom i en mærkelig Modsigelse mod tidligere Præcedenter, og han henviste i den Henseende, ligesom iøvrigt ogsaa den høitærede Conseilspræsident har gjort idag, til, hvad der passerere i 1877—78. Jeg kan ikke lade denne Henviisning gjælde. For det Første kunde jeg jo gjøre opmærksom paa, at Situationen i Esteraaret 1877, som vi formodentlig dog Alle mindes, var af en høist eiendommeligt Natur, at vi vare komne ind i en abnorm Tilstand, og at det, selv om man ved en faaban Leilighed for at føre Udvielingen tilbage paa normal Wei kunde have gjort Noget, som i og for sig var mindre korrekt, saa var dette dog ikke Noget, som i og for sig just egne sig til at holdes frem som Noget, der skulde give en Regel for, hvorledes man i Fremtiden skulde forholde sig. Dernæst vilde der jo ialtfald angaaende Standsningen med at arbejde videre paa den ordentlige Finantslov for det paagjældende Aar have været Overensstemmelse tilfede mellem de forskellige Faktorer af Lovgivningsmagten, hvilket, som jeg før tillod mig at bemærke, dog altid var noget Forskjelligt fra, at Skjønnets om, hvorvidt der skulde standses eller fortsættes alene skulde være hos Regeringen. Men for det Tredie — og det er det Væsentlige, det er Hovedsagen — var der en overordentlig stor Forskjel paa Finantsbevillingen eller Finantsloven af 8de Novbr. 1877, den, som senere blev forlængt, og den midlertidige Finantsbevilling eller Finantslov, eller de midlertidige Finantslove, som der her er Tale om; i Virkeligheden er der kun en, nemlig den af 30te Juni f. A. Det, som gjør, at denne Finantslov af 30te Juni f. A. er saa lidet fyldest-

gjørende, ikke blot i den Forstand, at hverken Regeringen eller Landet kan være tjent med, at den skal lægges til Grund for Stats-husholdningens Førelse, men ogsaa i den Forstand, at den saa lidet svarer til, hvad Grundloven forlanger; nemlig et detailleret og specificeret Grundlag, hvorpaa Indtægter og Udgifter ere opførte, er jo netop den Omstændighed, at denne midlertidige Finantslov af 30te Juni f. A., i Lighed med almindelige midlertidige Finantsbevillinger, som kun have været gjældende for en indskrænket Periode, kun giver Bemyndigelse til at afholde de nødvendige løbende Udgifter, medens Finantsloven af 8de November 1877 saavel som den Lov, der forlængede den, gav ved Siden deraf noget Andet og Mere, nemlig ogsaa en Bemyndigelse til at afholde overordentlige Udgifter til Foranstaltninger, som vare paabegyndte eller satte i Værk; og, vel at mærke, man vidste jo meget godt, da man gav Loven dette Indhold, at derigjennem blev i Virkeligheden alle de Krav fyldestgjorte, som der var faktisk Trang til at faae fyldestgjort. Det er det, som gjør den væsentlige Forskjel mellem disse to Tilfælde, og Henviisningen til det tidligere Tilfælde kan jeg altsaa ikke lade passere. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds yttrede fremdeles, at denne Finantslov af 30te Juni blev idetmindste for Folkethingets Bedkommende givet med fuld Bevidsthed om, at den kunde komme til at gjælde for hele Finantsaaret. Ja, jeg kunde fristes til at sige desværre, er det vistnok saa, at den blev givet med fuld Bevidsthed om, at den kunde komme til at gjælde for hele Finantsaaret; men det er dog noget ganske Andet, end om den skulde være givent med den Forudsætning, at den ikke blot kunde komme til at gjælde, men at det var Meningen, at den skulde gjælde for hele Finantsaaret 1881—82; det gjør en overordentlig stor Forskjel. Selv om man i det Dieblis, man stemte for denne Lov, — og, som sagt, jeg har misbilliget, at man gjorde det — sagde til sig selv og maatte sige til sig selv, at det gjerne kunde være, at yderligere Forsøg paa at faae en ordentlig Finantslov gennemført, vilde strande, ligesom de foregaaende vare strandede, og at dermed kunde hele Finantsaaret løbe ud, uden at man fik en ordentlig Finantslov — selv om man havde den Mening, var det dog noget ganske Andet, end at man skulde have den Opfattelse, at man skulde, som man undertiden pleier at udtrykke sig, gaa paa denne midlertidige Finantsbevilling hele Aaret igjennem, at man skulde have den Mening, at det nu skulde være i sin Orden, at man efter at have faaet denne midlertidige Finantsbevilling ophørte med at gjøre yderligere Forsøg paa at faae en ordentlig Finantslov gennemført. Jeg haaber, at Enhver vil kunne se, at det er to ganske forskellige Ting. Dette bringer